

Αν και δεν έχουν ανακοινωθεί επίσημα από την κυβέρνηση τα οικονομικά μέτρα για τη μείωση του δημοσίου χρέους, από τα σχόλια των ΜΜΕ αντιλαμβανόμαστε ότι για μία ακόμη φορά θα κινηθούμε προς την κατεύθυνση της μείωσης του εισοδήματος και της όποιας περιουσίας των οικονομικά ασθενεστερών, ενώ οι κατέχοντες θα εξακολουθούν να απολαμβάνουν τα κτηθέντα χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να απωλέσουν σημαντικό μέρος αυτών.

Η σκέψη να δοθούν κίνητρα για τον “επαναπατρισμό” κεφαλαίων που έχουν κατατεθεί σε τράπεζες άλλων χωρών μαρτυρεί ότι η Κυβέρνηση ευρισκόμενη σε θέση αδυναμίας θα εκλιπαρήσει αυτούς που φυγάδευσαν τεράστια ποσά, τα οποία απέκτησαν αδιαφανώς, να τα μεταφέρουν σε εγχώριες τράπεζες. Αλλά ο όρος επαναπατρισμός, που χρησιμοποιήσα σε εισαγωγικά είναι ολότελα ατυχής στην προκειμένη περίπτωση, καθώς όλοι μας γνωρίζουμε ότι το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα. Το έδειξαν αυτό πλείστοι όσοι εφοπλιστές, οι οποίοι υψώνουν στα πλοία τους σημαία ευκαιρίας και όσοι άλλοι πλουτοκράτες διαχρονικά φυγαδεύουν τα υπερκέρδη τους στις ελβετικές, κυρίως, τράπεζες.

Εκείνο που έχει διαφύγει της προσοχής μας είναι ότι η χώρα μας, κατά τη διαχείριση των οικονομικών της, βρίσκεται υπό επιτήρηση. Αυτό συνιστά είδος κατοχής, όσο και αν δεν

θέλουμε να αποδεχθούμε την πραγματικότητα. Εξωθεσμικοί φορείς συντάσσουν εκθέσεις για την κατάσταση της οικονομίας μας και αυτές καθορίζουν αποφασιστικά τους όρους του δανεισμού της χώρας. Η Ενωμένη Ευρώπη κυβερνάται από διευθυντήριο πλήρως υποταγμένο στους οικονομικά ισχυρούς και μέσω της οικονομίας επιχειρεί την επέκταση της επιτήρησης σε πλείστους όσους άλλους τομείς, όπως εθνικά θέματα, εξωτερική πολιτική, παιδεία.

Το ερώτημα που δεν τίθεται προς απάντηση είναι: Πώς φθάσαμε ως εδώ; Ήσαν τόσο αδαείς οι διευθύνοντες τα οικονομικά μας κατά την τελευταία τριακονταετία, ώστε να αδυνατούν να αντιληφθούν την πορεία της οικονομίας της χώρας; Γιατί παραμυθιάζαν όλες ανεξαιρέτως οι κυβερνήσεις τον λαό μας με το ευρωπαϊκό όραμα; Τι απέγινε αυτό; Πού οι ισχυρές οικονομίες; Πού η αφθονία της παραγωγής; Πού οι θέσεις εργασίας; (Και αυτά όχι μόνο για τη χώρα μας). Η ΕΕ κινείται σε ξέφρενη πορεία προς την κατάρρευση και αυτοί που την οδήγησαν εδώ καλούνται να την επαναφέρουν σε πορεία ευημερίας. Πώς; Με αλλαγή πολιτικής; Ασφαλώς όχι. Η πολιτική είναι δεδομένη και αδιαπραγμάτευτη. Αλλά τότε πώς; Με τη διάδοση του μύθου ότι τα φαινόμενα κρίσης οφείλονται σε συγκυρίες της αγοράς (εξωανθρώπινες;) και ότι η κλονισμένη αγορά θα ανακάμψει γρήγορα. Αλλά η οικονομία δεν είναι επιστήμη κατά το πρότυπο των θετικών επιστημών. Είναι σειρά μέτρων και κινήσεων, τα οποία υπαγορεύονται από την απληστία των οικονομικά ισχυρών. Δεν υπάρχουν συγκυρίες στο χρηματιστήριο παρά έξυπνα παιχνίδια που παίζονται σε βάρος των αφελών, που έχουν ως όνειρο να χαμογελάσει κάποτε και σ' αυτούς η "θεά" τύχη! Δεν υπάρχουν νόμοι που καθορίζουν την ανεργία, υπάρχει απληστία των εργοδοτών για κέρδη. Δεν υπάρχει υγιής ανταγωνισμός, υπάρχει συμπαιγνία των οικονομικά ισχυρών για καταλήστευση παραγωγών και καταναλωτών. Και αν κάποτε χάνουν και οικονομικά ισχυροί, είναι γιατί ταυτόχρονα κερδίζουν τα χαμένα οικονομικώς ισχυρότεροι. Και τότε σπεύδουν οι κυβερνήσεις να τονώσουν την αγορά προσφέροντας άφθονο χρήμα, που όλως περιέργως ανευρίσκεται σε κατάσταση πλήρους ανέχειας.

Ας δεχθούμε ότι οι μεγάλοι καταθέτες του εξωτερικού ευαισθητοποιούνται από την έκκληση της Πολιτείας και επαναφέρουν τα χρήματά τους εδώ. Ποιά θα είναι η συνέχεια; Θα προβούν σε παραγωγικές επενδύσεις; Αλλά υπάρχει εχέφρων που θα ισχυριστεί ότι θα καταστούμε ξαφνικά ανταγωνιστικοί εμείς οι άκρως σπάταλοι ενεργειακά, από τη Βουλή ως την καλύβα; Θα το καταφέρουμε ακόμη και αν εξωθήσουμε όλους τους Έλληνες στην ανεργία απασχολώντας αποκλειστικά μετανάστες αμοιβόμενους με ημερομίσθια Κίνας; Ας

μη μας διαφεύγει ότι η τριακονταετία που πέρασε υπήρξε ολέθρια για την ελληνική βιομηχανία. Ας μη μας ξεγελά η απασχόληση σε κατασκευή έργων υποδομής. Όπου νάναι κι αυτά τελειώνουν, μαζί με τα πολυσυζητημένα προγράμματα σύγκλησης, τα οποία δεν μπορούμε να ισχυριστούμε πως αξιοποιήσαμε κατά τρόπο ικανοποιητικό. Πάντως κάποιοι επωφελήθηκαν αρκούντως από αυτά και σχημάτισαν την τάξη των νεοπλούτων. Οι παρούσες συνθήκες λοιπόν δεν ευνοούν την αύξηση της παραγωγής, συνεπώς ούτε τη μείωση της ανεργίας. Το ξαναγράψαμε ότι μόνο υπό συνθήκες ισχυρού κρατικού προστατευτισμού θα καταστεί εκ νέου δυνατή αυτή.

Αλλά όταν είχαμε τον προστατευτισμό επωφεληθήκαμε στο έπακρο, ώστε να καλλιεργήσουμε συνείδηση απαξίας του Κράτους και προσωπικής ραστώνης. Η δημόσια επιχείρηση έγινε φέουδο του εκάστοτε κυβερνώντος κόμματος και ο εργαζόμενος σ' αυτή κατέστη σατραπίσκος, κηφήνας ή διαπλεκόμενος (οι εξαιρέσεις δεν αίρουν τον κανόνα) με τον ιδιώτη ομοϊδεάτη του, ώσπου καταλήξαμε στην υπέρβαση των κομματικών μικροτήτων: Η διαπλοκή είναι πλέον υπερκομματική! Σήμερα οι πιέσεις κινούνται προς την κατεύθυνση της οικονομικής τιμωρίας των δημοσίων υπαλλήλων, προς τους οποίους στρέφουν τα πυρά όχι ολίγοι στενάζοντες ελεύθεροι επαγγελματίες. Αλλά όλοι μας πλέον τιμωρούμαστε μέσω της ανεργίας των τέκνων μας.

Η Κυβέρνηση προτίθεται να επιβάλει τη χρήση ταμειακών μηχανών ακόμη και στις λαϊκές μηχανές. Εμφανίζονται μάλιστα και κάποιοι που δηλώνουν σε συνεντεύξεις, πιθανόν στημένες, ότι επικροτούν το μέτρο! Όλα δείχνουν ότι η κοινωνία μας έχει αρκετά εξαμερικανισθεί. Έχουμε γίνει “αμερικανάκια”!

Ο λαός πρέπει να συνειδητοποιήσει επί τέλους ότι υπήρξε θύμα ενός μικρού ονείρου κατ' αναλογία προς το μεγάλο αμερικανικό, το οποίο επίσης δείχθηκε απατηλό. Ας επανέλθει στις ρίζες του, από τον οποίο τον απομάκρυναν, όχι και πολύ βίαια, και ας υιοθετήσει εκ νέου τον παραδοσιακό τρόπο ζωής: Επιστροφή στη φύση και επίδοση στην πρωτογενή

παραγωγή, την οποία καταπολεμά με πάθος η ΕΕ της στρεβλής πολιτικής μέσω της ανοχής της καταλήστευσης των γεωργοκτηνοτρόφων. Συγκράτηση των οικογενειακών δαπανών. (Τι να κάνουμε κάποιοι επαγγελματίες θα υποστούν τις συνέπειες). Καλλιέργεια της ολιγάρκειας στη νέα γενιά. Ελπίδα για το μέλλον. Όχι πως δεν θα επαναληφθούν “συγκυρίες” όπως αυτές που δοκιμάσαμε, καθώς οι ισχυροί πασχίζουν να μας “απαλλάξουν” και από το τελευταίο μας ευρώ. Αλλά όλα τα δεινά έχουν κάποιο τέλος στην ανθρώπινη ιστορία. Ως τότε, ας στρέφουμε κάπου κάπου την προσοχή μας προς εκείνους τους συνανθρώπους μας που είναι απόκληροι της κοινωνίας και δεν φοβούνται τις “συγκυρίες”, καθώς δεν έχουν κάτι να χάσουν.

“ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ”